

Ольга Кобилянська – майстер не лише великих, а й малих прозових жанрів (новела, поезія в прозі). Вона сприймала довколишній світ у його масштабних і мініатюрних виявах, демонструючи володіння як широкими епічними мазками, так і лаконічно сконденсованими. До творів жанру поезії в прозі у її творчості належать мініатюри: «Рожі», «Що я любив», «Поети», «Там звізди пробивались», «Мої лілеї», «В долах», «Весняний акорд» та ін. Вони мають глибоко індивідуальний характер, відображають прагнення письменниці передати своє бачення, свої внутрішні переживання.

Рожі (уривок)

У склянці, тонко різаній, прозорій, наповненій аж по сам край свіжою водою, стояли вони.

Темно-червона, окружена листками, що недбало звисали, горіла пурпурою. Розцвілася розкішно, упоювалася сама собою; принадувала до себе і ждала неспокійно. Зараз коло неї, мов під охороною маленьких, трохи потвердих, темно-зелених листків, тулилася блідо-рожева рожа, що тільки наполовину розцвілася. Вона ще перед кількома хвилями була пуп'янком, а тепер, немов від одного сильного віддиху раннього повітря, розцвілася і виглядала так, якби сама себе стала такою пишною, коли тим часом вона все ще була пуп'янком.

Вона була повна поетичного почуття – рожа, до котрої усміхається полудень зі своїми різнобарвними метеликами...

Крайні листки її були напоєні темно-рожевою краскою, але середущі тільки якби почервонілися від рожевого подиху. Ніжна, і запашна, і несказанно непорочна, сперлася вона на темно-червону рожу, притулилася і несвідомо допоминалася, аби її взяти в обійми. Коло них стояла біла.

Обтулена свіжими зеленими листками, вона тонула в собі, а проте чула, що живе. Ледве прочуваючи своє барвне оточення, сіяла невинністю і чистотою і пахла так чудово, що зелені листки здержали свій віддих і в нестямі пили її солодощі...

Коло сеї рожі і центифолії заховався один-однісенький матово-жовтий пуп'янок. Чи так виглядали пуп'янки?

...Та рожа звисала геть поза край склянки.

І великі, майже блискучі листки хилилися довкола неї ніжно та намагалися ближче притулитися до неї. Але вона, тяжко засумована та пририта незаспокоєною тугою, і поглядом на них не кинула. Все дивилася вниз, схиливши головку, якби лякалася з якого боку несподіваного блиску або проміння сонця не заглянув в її зачинену душу...

Наша адреса: ДДПУ, Бібліотека
вул. Ген. Батюка, 19
м. Слов'янськ
Донецька обл.
84116, Україна
сайт бібліотеки - lib.msy.org.ua

Державний вищий навчальний заклад
«Донбаський державний
педагогічний університет»

Бібліотека

**Ольга Кобилянська - яскрава
майстриня неоромантизму
(До 155-річчя від дня народження
письменниці
(1863-1942)**

*«Пишна троянда
в саду української літератури»*

М. Старицький

27 листопада 1863 року у містечку Гура-Гумора на Буковині (тепер це Румунія) в багатодітній родині народилася Ольга Кобилянська, письменниця та громадська діячка.

Навчалася в 4-класній німецькій школі. Далі – самоосвіта. Світогляд формувався під впливом художніх книг і захопленнями соціологією, політологією, філософією. Цікавилася новинками моди, мала вишуканий смак. Шукала себе в музиці (грала на фортепіано, цитрі, дрімбі), малювала і грала в театрі, однак віддала перевагу літературі.

У 1887 році Кобилянська надіслала для альманаху «Перший вінок» оповідання «Вона вийшла заміж», пізніше перероблене на повість «Людина». Життєві сюжети взяла з буковинського села Димка, де перебувала протягом двох років. Димка дасть письменниці й матеріал, пізніше реалізований у високохудожню повість «Земля».

З 1891 року і до кінця життя Ольга Кобилянська жила в Чернівцях, де мала змогу й далі знайомитися з творами українських, російських та західноєвропейських письменників :

Т. Шевченка, Марка Вовчка, М. Чернишевського, Ф. Шиллера, Г. Ібсена та інших.

У 1894-1896 роках Ольга Кобилянська міцно ввійшла в літературу. На цей час було опубліковано повісті «Людина» і «Царівна», новели «Жебрачка», «Природа», «Аристократка», «Час».

У 1899 році у Львові вийшла перша збірка новел письменниці під назвою «Покора». Письменниця стає відомою і популярною.

Під час поїздки до Києва зустрічалася з М. Лисенком, М. Старицьким, М. Коцюбинським. Гостювала у родині Косачів, здружилася з Лесею Українкою.

У 1920-30-х роках налагодила контакти з українською літературною молоддю журналу «Промінь», львівським місячником «Нові шляхи», харківським видавництвом «Рух», де вийшли її «Твори» в дев'яти томах.

У роки Другої світової війни жандармерія встановила нагляд за Кобилянською. У 1940-му – член Спілки радянських письменників України. Померла в 1942 році.

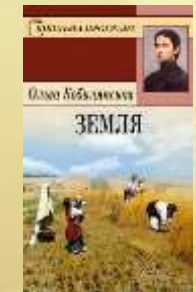
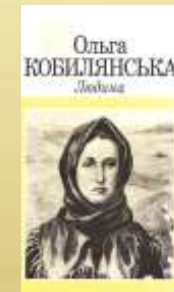
*«Усі мої думки тобі, народе вільний,
і пісня серця, музика душі тобі!»*

О. Кобилянська

«Ольга Кобилянська була великою письменницею, бо час нічого не заподіяв її творам, а тільки утвердив їх у нашому народі, приніс їх у новий світ такими ж великими, самотніми і неповторними, якими вони були зразу ж після своєї появи.»

Василь Земляк.

**Видання творів
Ольги Кобилянської,
які є в бібліотеці :**

«Ми й сьогодні приходимо до творчості Кобилянської по естетичну насолоду і знання жіночого характеру, адже ж вона створила цілу енциклопедію жіночої душі»

С. Павличко

